

Myśliński, Jerzy

Maciej Józef Kwiatkowski (2 IX 1920-25 I 1994) : [klepsydra]

Kwartalnik Historii Prasy Polskiej 32/4, 108

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MACIEJ JÓZEF KWIATKOWSKI (2 XI 1920 — 25 I 1994)

W ostatniej już korekcie udało się znaleźć na łamach ostatniego wydawanego numeru „Kwartalnika Historii Prasy Polskiej” nieco miejsca, by pożegnać jedynego w Polsce historyka narodowej radiofonii, który na naszych łamach pomieścił obszerną sylwetkę twórcy tej radiofonii — Zygmunta Chamca (R. 26, nr 1 i 2), recenzje książek poświęconych radiofonii, a także szkic zatytułowany *Stan i perspektywy badań nad historią polskiej radiofonii w związku z sześćdziesięcioleciem Polskiego Radia* (w skróconej wersji był to referat na posiedzeniu Komisji Historii Prasy przy Komitecie Nauk Historycznych PAN). Na łamach „Kwartalnika” omawialiśmy niemal wszystkie ważniejsze książki zmarłego, wyjąwszy *Narodziny Polskiego Radia* (1972), a to: *Wrzesień 1939 w Warszawskiej Rozgłośni Polskiego Radia* (1984), *Tu Polskie Radio Warszawa* (1980), *Polskie Radio w konspiracji 1939 — 1944* (1989). Nie doczekał wydania drukiem pracy o rozgłośni powstańczej w Warszawie 1944 r., nie ukończył innych planowanych prac, do których materiał zebrał m.in. w archiwach niemieckich.

Przypomnijmy, że M. J. Kwiatkowski, prawnik z wykształcenia, żołnierz AK walczący w Powstaniu Warszawskim, od 1949 r. był lektorem i znanym potem dziennikarzem radiowym, redaktorem publicystycznej radiowo-telewizyjnej „Anteny”, a w okresie Październikowej odwiłży szefem Biura Studiów i Oceny Programu Polskiego Radia, które mu w 1958 r. wraz ze stanowiskiem zlikwidowano. Gdy mowa o audycjach radiowych, najwięcej zdziałał w „Muzyce i Aktualnościach”, ale mało kto dziś pamięta, że był twórcą rozmowy ze słuchaczami zwanej „Radioproblemy”, którą mu po pewnym czasie odebrał sam prezes Radiokomiteu.

Studiami nad radiofonią zajął się, gdy okazało się, że nie ma autora, który by mógł napisać odpowiednie hasła do *Wielkiej encyklopedii powszechnej PWN*. Doktorat uzyskał w 1969 r. na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika, potem przyszły kolejne stopnie i tytuły. Wiedzę swą przekazywał studentom dziennikarstwa UW, a od 1979 r. związał się z Wydziałem Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, którego był profesorem.

Tych kilkanaście, w ostatniej chwili odnotowanych faktów niech będzie skromnym hołdem dla twórcy historiografii radiofonii polskiej, od którego niżej podpisany bardzo wiele się nauczył.

Jerzy Myśliński